

sinnets, t. ex.: *Det har aldrig f-llit mig in att tvifla derpå. Om det f-ller honom in att . . .* — *F. sig*, v. r. 1) (om kläder) Passa efter kroppen. *Denna klädning f-ller sig väl, illa.* — *Syn. Sitta.* — 2) Tillfälligtvis komma i sinnet. *Svara, som orden f. sig.* — 3) Inträffa, råka hända. *Det föll sig så, att jag den dagen var litet illamående.* — *Syn. Se Hända.* — 4) Passa. *Jag skulle gerna göra sällskap, men det f-ller sig ej väl för mig. Om det så f-ller sig. Du får göra allt som det f-ller sig*, efter omständigheterna. *Det f-ller sig något besvärligt*, medför besvär. — *Syn. Se Passa.*

FALLANDE, n. 4. 1) Händelsen, omständigheten, att någon eller något faller; se *Falla*, bem. 1, 2, 3, 6, 7, 8 (e o. f.), 10 (för bem. 1, 2 o. 3, f nyttjas äfv. *Fall*, och ensamt för bem. 3, 4, 8 (a, b, c, d)). *Hastigheten af en kropps f. kan beräknas. En kulas f. utför ett lutande plan. En snölavins f. utför slutningen af ett berg. Motionens f. smärtade honom på det högsta. Kursens, prisernas f. Valtnets f. i sjön, qvicksilfrets i termometern. Draperiets f. i veck, klädningens f. tätt efter lifvet. Ett fartygs f. Jfr. *Fall*, 1. — 2) (geol.) Se *Stupande*, n. — Part. pres. som faller. Brukas adjektivt i följande talesätt: (fam.) *Gå på f. fot* (om kvinnor), vara nära sin nedkomst. *Stå på f. fot* (om byggnader), luta till fall.*

FALLANDESOT, m. 3. Sjukdom, som visar sig med tidtals påkommande starka paroxysmer och kroniska konvulsioner, under hvilka den sjuke faller baklänges, fullkomligen beröfvad känsel och medvetande. Äfv. Epilepsi.

FALLASKA, se *Falaska*.

FALLBILA, f. 1. (föga brukl.) Se *Guillotine*.

FALLBRÅDE, n. 4. Bråde, som nedfälls vid vissa tillfällen, då så behöfvets, för att derpå sätta eller lägga något.

FALLBY, m. 2. (sjöt.) En plötsligt uppkommande stormil.

FALLBÄNK, m. 2. Bänkråde, som kan fällas ned ifrån en vägg, så att det gör samma tjänst som en bänk.

FALLDÖRR, f. 2. En snedt liggande dörr, t. ex. till somliga källarsvalar.

FALLEN, part. pret. (af *Falla*), neutr. — *et.* 1) Som fallit. *F. snö. En f. gunstling. Den fallna storhelen.* — Brukas som adjektiv i följande bem. — 2) a) Böjd, benägen. Ätföljes alltid af prep. *för. F. för dryckenskap. Vara f. för misstankar. Han synes icke vara f. för att göra det.* — *Syn. Se Böjd.* — b) (lagt.) Skicklig, duglig. Konstrueras med prep. *till. Må den utses till förmyndare, som dertill f. är.* — *Syn. Se Skicklig.*

FALLENHET, f. 3. 1) Se *Böjelse*, 1. Konstrueras med prep. *för. Hafva f. för det onda, för spel, för dryckenskap, för att kröka på armen, o. s. v.* — 2) Se *Anlag*. Konstrueras med prep. *för. F. för musik, för att blifva en lärd man.* — 3) (lagt.) Egenskapen att vara fal-len, skicklig till värf, uppdrag, förrättning. Konstrueras med prep. *till.*

FALLERA, v. n. 1. Afstå sin egendom åt borgenärerna. — *Syn. Se Bankruttera.*

FALLFÄRDIG, a. 2. Färdig att falla. — *Fallfärdighet*, f. 3.

FALLGROP, f. 2. Grop, enkom gjord, för att deri fånga vilda djur; äfv. till att spärra vägen för fiender.

FALLHATT, m. 2. Se *Fallvalk*.

FALLHORN, n. 3. (skepp.) Öfversta spetsiga delen af ett segel, hvarti det hissas.

FALLHÖJD, f. 3. 1) (fys.) Höjden af den rymd, en fallande kropp genomfår. — 2) (artil.) Det stycke, en kastkropp sänker sig under den förlängda kärnlinien (se d. o.).

FALLISSEMENT, - - - mång, n. 3. eller FALLIT, -'it, m. 3. Se *Bankrutt*.

FALLKÄPP, m. 2. Käpp, som man ger små barn, då de lära sig gå, för att de lättare må kunna hålla sig uppe på benen.

FALL-LAG, m. 2. (fys.) Lag för kroppars fallande.

FALL-LAVIN, fall-lavi'n, m. 3. Lavin, som bildas, då glaciärer skjuta fram på sneda, ojemna, klippiga ytor, och delar deraf störta ned. Kallas äfv. *Glacierlavin*.

FALL-LUCKA, f. 1. På ett golf befintlig lucka, som betäcker nedgången till ett nedanunder varande rum, en källare, en underjordisk håla, ett fängelse, o. s. v.

FALLMASKIN, fällmaschi'n, m. 3. (fys.) Enkom inrättad maskin, för att genom försök fastställa lagarna för fallande kroppars hastighet.

FALLNA, v. n. 1. Vissna, tyna bort (af gamla ordet *Fölr*, dödsblek). — *Fallnande*, n. 4.

FALLNÄT, n. 3. (sjöt.) Nät, som vid batalj utsträcket öfver ett fartyg, för att skydda det för nedfallande saker.

FALLPORT, m. 2. (på lineskepp) Port, som tjänar att tillsluta understa batteriets portar, då kanonerne äro inhalade och surrade.

FALLREP, n. 3. (skepp.) Så kallas hvardera af de tåg, som nedhånga vid midten af ett fartygs sida, och i hvilka man håller sig, då man stiger upp eller ned. (Fig.) *Bringa på f-et*, bringa på fall. (Fam. skämtv.) *Vara på f-et*, säges om hafvande kvinnor, då de äro nära sin nedkomst.

FALLREPSKNOP, n. 3. (skepp.) Ett slags knut. FALLREPSSTEG, n. 5. (skepp.) Trälister, fastspikade på sidan af ett fartyg, för att tjena i st. f. fallrepstrappa.

FALLREPSTRAPPA, f. 1. (skepp.) Trappa, fästad emellan fallrepnen på ett fartyg, för upp- och nedstigande.

FALLSJUKA, f. 1. Se *Fallandesot*.

FALLSKÄRM, m. 2. Taftsskärm af ungefär 20 fot i diameter, med hvilken man ifrån en höjd kan långsamt nedsänka sig på jorden. Brukas isynnerhet af luftseglare.

FALLSTOCK, m. 2. (jäg.) Ett slags giller, bestående af en smalare stock, hvilken ligger på marken, samt en gröfre, som gillras och har en tyngd, hvarmed djuret dödas emot den nedre.

FALLTÅG, n. 3. (skepp.) Tåg att hålla sig fast vid, t. ex. i fallrepstegen.

FALLVALK, m. 2. Med ull eller tagel uppstoppad valk, som isynnerhet fordom brukades att sätta kring hufvudet på små barn, då de lära sig att gå, för att skydda dem för skada vid fall.

FALNA, v. n. 1. Blifva till stoft, såsom falaska. — *Falnande*, n. 4.

FALS, m. 2. 1) Ränna, hvarti ett skottfönster o. d. går. — 2) De om och öfver hvarandra vikta kanterna utaf bleck eller plåtar på kärl, rör, tak, o. s. v.

FALS, n. (oböjl.) (lagt.) *F. och flärd*, svek i handel.

Anm. Ordet betydde ursprungligen: *Falskt mynt*.

FALSA, v. a. 1. 1) Hopfoga kanterna utaf bleck eller plåtar på det sätt, att de vikas om och